

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 389/2022-41

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED]

[REDACTED]; a [REDACTED], zastúpených advokátkou JUDr. Ingrid Kovalčukovou, Štúrova 22, Košice, proti postupu Okresného súdu Košice I vo veci vedenej pod sp. zn. 41 C 129/2015 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 41 C 129/2015 **bolo porušené** základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľom **priznáva** finančné zadost'učinenie každému v sume **500 eur**, ktoré **je** im Okresný súd Košice I **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Okresný súd Košice I **je povinný** nahradiť sťažovateľom trovy konania v sume **410,92 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľov

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 12. mája 2022 domáhajú vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 41 C 129/2015 (ďalej len „napadnuté konanie“). Súčasne navrhujú, aby ústavný súd okresnému súdu prikázal konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov a priznal im finančné zadostučinenie každému v sume 15 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 389/2022-24 zo 6. septembra 2022 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľov v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a vo zvyšnej časti ju odmietol.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia podali na okresnom súde 25. februára 2015 žalobu o určenie rozsahu užívania spoločnej nehnuteľnosti spoluvlastníkmi a o priznanie peňažnej náhrady za výlučné užívanie tejto nehnuteľnosti len jedným spoluvlastníkom. Z dôvodu odstránenia pochybnosti o námietkach žalovaného sťažovateľa 25. apríla 2016 navrhli zmenu petitu (pričom však 24. novembra 2016 doručili návrh na jeho späťvzatie, pozn.). Okresný súd uznesením z 25. augusta 2016 zastavil napadnuté konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku. O odvolaní proti tomuto uzneseniu rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 15. mája 2017 tak, že uznesenie okresného súdu zrušil. Prvé pojednávanie vo veci vykonal okresný súd 3. mája 2018, na ktorom obe strany sporu spoločne požiadali okresný súd o odročenie pojednávania s cieľom rokovať o zmierni. K mimosúdnej dohode však nedošlo. Dňa 18. septembra 2018 sa konalo ďalšie, v poradí druhé pojednávanie, na ktorom okresný súd sťažovateľov zaviazal na predloženie ďalších dôkazov. Sťažovatelia následne 19. decembra 2018 podali návrh na nariadenie neodkladného opatrenia a zabezpečovacieho opatrenia a 16. januára 2019 návrh na zmenu žaloby. Okresný súd uzneseniami zo 16. januára 2019 zamietol návrhy sťažovateľov na nariadenie neodkladného opatrenia a zabezpečovacieho opatrenia a uznesením zo 17. júna 2019 zmenu žaloby nepripustil. Ďalšie pojednávania sa uskutočnili 5. novembra 2019, 6. februára 2020 a 21. októbra 2021. Na poslednom pojednávaní 13. januára 2022 okresný súd vyhlásil dokazovanie za skončené a odročil pojednávanie na 10. február 2022 na vyhlásenie rozsudku. Toto pojednávanie bolo zrušené z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne a nový termín bol nariadený na 17. marec 2022. Na tomto pojednávaní bol vyhlásený rozsudok, ktorým bola žaloba sťažovateľov zamietnutá.

4. V ústavnej sťažnosti sťažovatelia podrobne opísali priebeh napadnutého konania, pričom vyjadrili nespokojnosť s jeho doterajším priebehom, rozhodovaním okresného súdu a spôsobom, akým svoj postup odôvodňoval. Vyjadrili aj nesúhlas s dôvodmi viacerých odročení pojednávania. Postup okresného súdu v súvislosti s vyrubení súdneho poplatku a následnou výzvou na jeho doplatok považujú za obštrukčný. Nesúhlasia ani s dobou doručovania písomne vyhotoveného rozsudku (vyhláseného až po siedmich rokoch od podania žaloby), keďže v čase podania tejto ústavnej sťažnosti im ešte nebol doručený. Podľa sťažovateľov je postup okresného súdu

neefektívny a v mnohom minimálne rozporuplný. Zastávajú názor, že nejde o žiadnu skutkovo či právne náročnú vec.

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľov

5. V podaní doručenom ústavnému súdu 28. septembra 2022 predseda okresného súdu po chronologickom opise úkonov súdu uviedol, že napadnuté konanie po právnej stránke nemožno považovať za zvlášť zložité. Vec však javí určité známky skutkovej náročnosti. Strany sporu sa niekoľkokrát pokúšali o uzavretie mimosúdnej dohody vo veci užívania spoločnej nehnuteľnosti, ale bezúspešne. Okresný súd musel rozhodovať aj o procesných návrhoch na nariadenie neodkladného opatrenia, zabezpečovacieho opatrenia a zmenu žaloby. K predĺženiu napadnutého konania prispeli aj strany sporu, keďže z dôvodov na ich strane alebo na strane ich právnych zástupcov boli pojednávania zrušené a niektoré odročené, pretože strany sporu nepredložili listinné dôkazy spolu so žalobou, resp. s prvým úkonom urobeným vo vzťahu k okresnému súdu. Nariadené termíny pojednávania boli zrušené aj z dôvodov na strane okresného súdu a k predĺženiu napadnutého konania prispeli aj opatrenia súvisiace s pandémiou COVID-19.

V postupe okresného súdu jeho predseda zistil určité prieťahy spojené s nesústredenou a neefektívnou činnosťou. Okresný súd po zabezpečení prípravy pojednávania a zaplatenia súdneho poplatku sťažovateľmi nariadil vo veci pojednávanie na 14. apríl 2016, avšak tento termín zrušil z dôvodu, že súdny poplatok bol vyrubený v nesprávnej výške a vyzval sťažovateľov na jeho doplatenie. Uznesenie okresného súdu o zastavení konania z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku bolo krajským súdom zrušené ako nesprávne a nezákonné. Pojednávanie vo veci bolo vykonané až po viac ako troch rokoch od začatia konania. Meritórne rozhodnutie bolo vyhlásené na pojednávaní 17. marca 2022. Proti rozsudku okresného súdu podali sťažovatelia odvolanie. Spis bol 20. septembra 2022 predložený krajskému súdu.

6. V rámci repliky v podaní doručenom ústavnému súdu 18. októbra 2022 sťažovatelia uviedli, že dôvody prezentované predsedom okresného súdu nie sú takej povahy, ktorá by bola spôsobilá ospravedlniť fakt, že „ani 8 rokov“ od podania žaloby nie je nastolený stav právnej istoty a vzhľadom na odvolacie dôvody ani nemožno očakávať, že k jej nastoleniu dôjde v krátkom čase. Sťažovatelia predovšetkým, opakujúc argumenty uvedené v ústavnej sťažnosti, vyjadrili nesúhlas s niektorými názormi predsedu okresného súdu. Sú presvedčení, že odročenie prvého pojednávania a dorubovanie súdneho poplatku súviselo s absenciou nestrannosti zákonnej sudkyne. Jej zaujatosť sa prejavovala aj tým, že žiadala sťažovateľov predkladať opakovane listiny, ktoré boli súčasťou samotnej žaloby. Z tohto dôvodu odmietajú, aby im bolo možné klásť za vinu, že prispeli k prieťahom včasným nepredložením potrebných listín. Nesúhlasia ani s konštatovaním, že strany sporu sa viackrát pokúšali o uzavretie mimosúdnej dohody. K odročeniu pojednávania s cieľom pokusu o mimosúdnu dohodu so žalovaným došlo iba raz, a to vo vzťahu k pojednávaniu vykonanému 3. mája 2018. K odročeniu pojednávania z dôvodov na strane právneho zástupcu sťažovateľov došlo iba dvakrát, a to v súvislosti s čerpaním dlhodobu plánovanej dovolenky. Prieťahy nespôsobili sťažovatelia ani z dôvodu podávania procesných návrhov v priebehu konania. Sťažovatelia namietli aj skutočnosť, že predseda okresného súdu sa nevyjadril k obštrukciám

v súvislosti s vyhotovením písomnej formy rozsudku a jeho doručením stranám sporu v zákonnej 30-dňovej lehote.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a so stanoviskami účastníkov konania dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

8. Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie, či postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho neefektívnou činnosťou došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010, II. ÚS 123/2022).

10. Pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie už označených práv vychádza ústavný súd zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017, II. ÚS 118/2019). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

11. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu prerokúvanej veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľov (I. ÚS 19/00, ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

12. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že konanie o určenie spôsobu a rozsahu užívania spoločnej nehnuteľnej veci je bežnou súčasťou rozhodovacej činnosti okresného súdu. Zo skutočností uvedených sťažovateľmi alebo okresným súdom ani so zreteľom na povahu veci nezistil ústavný súd žiadnu takú okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver o jej právnej či faktickej zložitosti. Možno však súhlasiť s názorom predsedu okresného súdu, že vec javí určité známky skutkovej náročnosti. V danom prípade ide o konanie o dvoch samostatných nárokoch uplatnených v jednom súdnom konaní. Z vykonaného dokazovania pred okresným súdom je tiež zrejmé, že názory strán sporu na užívanie spoločnej nehnuteľnej veci sú značné protichodné.

13. V rámci posúdenia druhého kritéria používaného pre hodnotenie prípadných zbytočných prietáhov v súdnom konaní ústavný súd zistil, že sťažovatelia k predĺženiu napadnutého konania výraznejšou mierou neprispeli. Z prehľadu procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní vyplýva, že z dôvodu ospravedlnenia právnej zástupkyne sťažovateľov bolo pojednávanie odročené trikrát, čo zjavne malo určitý vplyv na celkovú dĺžku napadnutého konania. Prvýkrát bolo pojednávanie nariadené na 17. september 2019 zrušené z dôvodu pobytu právnej zástupkyne sťažovateľov v zahraničí, pričom bolo preročené na 3. október 2019. Druhýkrát sa pojednávanie nariadené na 13. august 2020 zrušilo z dôvodu čerpania dovolenky právnej zástupkyne sťažovateľov. Pojednávanie určené na 17. august 2021 bolo odročené na žiadosť právnej zástupkyne sťažovateľov (tretíkrát, pozn.). Ďalšie pojednávanie sa vykonalo až 21. októbra 2021.

V prerokúvanom prípade nepochybne k predĺženiu napadnutého konania došlo aj z dôvodu procesnej aktivity sťažovateľov (návrhy na neodkladné opatrenie a zabezpečovacie opatrenie, návrh na zmenu žaloby, opravné prostriedky). Uvedené návrhy a opravné prostriedky predstavujú legitímnu procesnú aktivitu strán sporu s tým, že rozhodovanie o týchto návrhoch nepochybne spôsobilo v určitej miere predĺženie napadnutého konania. V tomto smere však ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej uviedol, že v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania nepochybne dochádza k predĺženiu konania, zodpovednosť za tento stav neznáša oprávnená osoba, ale nemožno ju pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (IV. ÚS 218/04, III. ÚS 586/2012, II. ÚS 865/2014, II. ÚS 484/2016).

14. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľov, bol postup samotného okresného súdu. Ústavný súd po preskúmaní postupu okresného súdu v napadnutom konaní konštatuje, že konanie je poznačené zbytočnými prietahmi. V tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej zbytočné prietahy v konaní (ako aj neprimeraná dĺžka konania) môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, resp. nesústredenou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

15. Vychádzajúc z uvedeného, v postupe okresného súdu ústavný súd identifikoval obdobie, ktoré možno považovať za zbytočný prietah v napadnutom konaní. Ako príklad nesústredenej činnosti v postupe okresného súdu ústavný súd uvádza vyrubenie súdneho poplatku za žalobu, následne jeho

dovyrubenie a zastavenie konania. Pre nesústredenú činnosť okresného súdu došlo k predĺženiu napadnutého konania o približne dva roky.

Po vrátení spisu krajským súdom (po zrušení uznesenia okresného súdu o zastavení konania) konal okresný súd priebežne a ústavný súd nezaznamenal v jeho postupe dlhšie obdobie nečinnosti. Vo veci bolo vykonaných sedem pojednávaní. V jednom prípade bolo pojednávanie odročené s cieľom pokusu o mimosúdnu dohodu, v štyroch prípadoch boli odročené z dôvodu ďalšieho dokazovania a v jednom prípade (13. január 2022) s cieľom vyhlásenia rozsudku. V priebehu konania bolo veľa termínov pojednávaní aj zrušených, a to trikrát z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne, päťkrát z dôvodu pandemických opatrení, dvakrát z dôvodu žiadosti právneho zástupcu žalovanej strany a trikrát na základe žiadosti právnej zástupkyne sťažovateľov.

V súvislosti s námietkou sťažovateľov o neprimeranej dobe doručovania písomne vyhotoveného rozsudku ústavný súd zistil, že rozsudok bol vyhlásený na pojednávaní 17. marca 2022. Zákonná sudkyňa 19. apríla 2022 požiadala o predĺženie lehoty na vypracovanie rozsudku. Predseda okresného súdu lehotu predĺžil do 10. mája 2022. V tento deň okresný súd odoslal stranám sporu rozsudok v elektronickej forme, pričom právnomu zástupcovi žalovanej strany bol doručený 10. mája 2022 a právnej zástupkyne sťažovateľov 25. mája 2022. V čase podania ústavnej sťažnosti (12. mája 2022) bol teda rozsudok už odoslaný do elektronickej schránky aj právnej zástupkyne sťažovateľov.

16. Ústavný súd po vyhodnotení všetkých troch kritérií, ako aj celkovej dĺžky napadnutého konania dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu, predovšetkým jeho nesústredenou činnosťou v počiatočnej fáze, došlo v napadnutom konaní k zbytočným priesťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

IV.

Prikázanie vo veci konať a primerané finančné zadost'učinenie

17. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Aj keď ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neuložil okresnému súdu príkaz, aby vo veci konal bez zbytočných priesťahov. Konanie bolo totiž v čase rozhodovania ústavného súdu pred okresným súdom meritórne skončené (vyhlásením rozsudku a doručením stranám sporu) a spis už bol predložený krajskému súdu. Na základe uvedeného ústavný súd o tomto návrhu rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto nálezu.

18. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie, ak o to požiadal. Z § 123 ods. 2

zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

19. Sťažovatelia sa domáhajú priznania primeraného finančného zadosťučinenia okresným súdom každému v sume po 15 000 eur, pričom poukazujú na skutočnosť, že v ich veci ani napriek zjavne neprimeranej dĺžke konania nedošlo k odstráneniu právnej neistoty.

20. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04, I. ÚS 257/08). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

21. Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania vedeného okresným súdom, ako aj na jeho nesústredenú činnosť v súhrne v trvaní približne dvoch rokov, berúc do úvahy predmet konania na okresnom súde, správanie sťažovateľov, všetky okolnosti daného prípadu a skutočnosť, že vec bola bezprostredne pred podaním ústavnej sťažnosti okresným súdom už rozhodnutá, ústavný súd považoval priznanie sumy 500 eur každému zo sťažovateľov za primerané finančné zadosťučinenie (bod 2 výroku tohto nálezu).

V.

Trovy konania

22. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania. Sťažovatelia si uplatnili nárok na náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktoré však bližšie nešpecifikovali ani nevyčíslili.

23. Ústavný súd priznal sťažovateľom náhradu trov konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom podľa § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov pozostávajúcu z odmeny advokáta za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti). Za tieto úkony uskutočnené v roku 2022 patrí odmena v sume dvakrát po 193,83 eur a režijný paušál v sume dvakrát 11,63 eur. Za ďalší úkon – vyjadrenie k stanovisku okresného súdu doručené 18. októbra 2022 – ústavný súd odmenu nepriznal, keďže neobsahuje žiadne nové skutočnosti ani argumentáciu, ktorá by ústavnému súdu nebola známa. Ústavný súd teda priznal úspešným sťažovateľom náhradu trov konania v sume 410,92 eur (bod 3 výroku rozhodnutia).

24. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2022

predsedníčka senátu